

2023/2024. 3. szám

ALIAS HANGZAVAR

**A pozsonyi Duna utcai
gimnázium diáklapja**

Kedves diákok, tanárok!

Végre itt a Lármafa harmadik száma, amely ebben az iskolaévben egyben az utolsó is! Hamar eltelt ez az év, és úgy tűnik, mindenki készül már a jól megérdemelt pihenésre. A napok visszaszámlálásába a nyári szünetig talán egy kis színt hozhat az újságunk, hiszen megint igen sokrétű a tartalma. Ebben a számban olvasható például egy újabb adag vers, két élménybeszámoló, izgalmas novellák és természetesen két interjú – az egyikben Szlovákia volt miniszterelnöke, a másikban pedig a „legismertebb szlovákiai magyar” nyilatkozott nekünk.

Remélem, ezzel azért valamennyire sikerült felkeltenem az Olvasó érdeklődését, és további szép napokat kívánok!

BIANKA

IMPRESSZUM

FŐSZERKESZTŐ: Biháryová Bianka

TANÁRI FELÜGYELET: Fónod Marianna

MUNKATÁRSÁK: Kiss Bálint Béla, Sziegl Laura, Szabó Réka, Čerňanská Tímea, Porubská Andrea, Bukor Lilianna, Popálená Izabella, Halász Angelika, Écsy Eszter

Mit szól hozzá?

Szlovákiában mostanában egyre több medve támad az emberekre. Megkérdeztük, mit szól hozzá...

Kiara, I. B: Szerintem ezt nagyon rossz embertől kérdezted!

Zsófi, II. A: Semmit, hát egye meg nyugodtan. Remélem, velem nem lesz ilyen.

Anna, III. B: Legyenek ügyesebbek az emberek.

Gazdik t.: Vigyázzunk, amikor sétálunk az erdőben, és védjük az egészségünket. Én nagyon szeretem a macikat. Ha eggyel találkoznék, először is pánikolnék, de aztán megpróbálnék lehiggadni. Megpróbálnék egy kicsit fölmagaslani és ordibálni, ami elijeszti a medvét.

Vivi, IV. A: Semmit.

Csaba, II. A: A medvék sokan vannak. Egyértelműen könnyíteni kellene a szabályokat azzal kapcsolatban, hogy kilőjék őket, mivel hogyha elszaporodnak a medvék, az nemcsak az emberekre veszélyes, hanem még a biodiverzitásra is. Ha medvével találkozunk, le kell feküdni a földre, összekuporodni minél kisebbre, és védeni a fejet. Semmiképpen nem szabad elfutni.

Zojka, III. B: Én erről nem hallottam.

Kluka t.: Hát, Bianka, nem tudom, én mit csinálnék. Azt hiszem, abban a percben elájulnék, és tanácstalanul lógnék egy fán. Félek a medvétől.

Timi, II. B: Ez... Szomorú. Ha találkozok eggyel, meghívom teára. Úgy hallottam, a gyümölcsöset szeretik.

Amina, IV. A: Hát, én a medvéknek drukkolok!

Timi, I. B: Én nem nagyon hallottam róluk még. Tudom, hogy vannak medvék, de azok fent vannak északon, mi pedig itt vagyunk, lent. Úgyhogy ez nem annyira érint engem, remélem. Nem nagyon szeretnék oda felfelé járni mostanában. Nem nagyon tervezek.

Réka, III. B: Hát, ezt nem tudtam. Eléggé sajnálatos dolog.

Izabella, I. B: Szerintem nagyon érdekes, vicces látni.

Galo t. úr: Szlovákiában el vannak szaporodva a medvék. Gond, hogy az életterületükbe bekerültek az emberek, akik összegyűjtük az erdei gyümölcsöket. Így nincs elegendő táplálékuk, és lejönnek az emberi településekhez. Valamilyen szempontból szabályozni kellene a medvék számát. Medvetámadás esetében nagyon be lennék tojva, de éles hangot kell kiadni, és minél nagyobbnak tűnni. Semmiképp nem szaladnék, mert a medve gyorsabban fut nálam, a fára is feljönne utánam. És nem lenne lelkiertőm ahhoz, hogy halottnak tettezem magam.

Bálint, IV. A: Erre nincs szükség, bármit el lehet intézni diplomatikusan. Azt hiszem, akkor halottnak kell magad tettetni, és védni a nyakad.

Gréta, III. B: Sajnos, erről nincsen véleményem.

Borka t. úr: Szerencsére mi Szlovákia azon területén élünk, ahol a medvék ritkán fordulnak elő. Mivel minket ez a probléma nem érint, nem kell vele annyira intenzíven foglalkoznunk. Ha mégis szembetalálnám magam egy medvével, akkor megnézném, hogyan viselkedik. Ha békésen elhaladna mellettem, akkor én lehetőleg békésen állnék. Ha futna felém, valószínűleg megdönténém a világrekordot, és menteném az életemet.

ÓDOR LAJOS: „NYITOTT ELMÉVEL JÁRJUNK A VILÁGBAN, ÉS MARADJUNK KÍVÁNCSIAK!”

A teázóban szerényen és szinte a térdéig görnyedve ült velem szemben Ódor Lajos. Nagyapja jó tanácsát megfogadva nem szállt a fejébe a dicsőség, pedig a nevéhez kötődnek Szlovákia legfontosabb gazdasági reformjai, beleértve az euró bevezetését. Volt már pénzügyi elemző, miniszterelnöki és pénzügyminiszteri tanácsadó, a Pénzügypolitikai Intézet vezető közgazdásza és igazgatója, a Szlovák Nemzeti Bank alelnöke és 2023 májusától nem egészen fél évig Szlovákia miniszterelnöke is. Szakértői kormányfőként nemcsak megrendíthetetlen higgadtságával és fanyar humorával, hanem a fiatalokhoz intézett nyílt levelével is kitűnt.

Nem megszokott, hogy egy miniszterelnök levelet ír a fiataloknak. Ön miért csinálta?

Az elmúlt tíz évben úgy éreztem, hogy a politikusok szemei előtt csak a nyugdíjak és a szociális csomagok voltak. Megfeledkeztek Szlovákia következő generációjáról. Ez azt eredményezte, hogy rengetegen tanulnak külföldön, és nagyon kevesen jönnek vissza. Így az ország elveszíti az értelmiségi potenciálját. Ezért, bár a szakértői kormánnyal az öt és fél hónap alatt nem tudtunk nagyon sokat csinálni, a fiatalokat mindenképpen meg akartuk szólítani. Részemről ez egy annyira természetes gesztus volt, hogy mélyebben nem is gondolkodtam rajta. Minden kormányfőnek oda kellene figyelnie arra, hogy mi lesz a fiatal nemzedékkel, különben nem lesz az országnak jövője. A szakértői kormánnyal magunk mögött hagytunk egy teljes reformcsomagot is, amely arról szólt, hogyan lehetne a tehetségeket egyrészt idevonzani más országokból, másrészt tartani a kapcsolatot az innen külföldre kiment fiatalokkal.

És hogyan lehetne?

A levélben megemlített weboldalon az állam hirdethetne munkahelyeket. De az embereknek nem kell feltétlenül visszajönniük ide, az internet révén is sokat tudnak csinálni. Már az is segítség, ha van valamilyen jó ötletük, amelyet meg lehetne valósítani Szlovákiában. Például, ha valaki rászánna hetente egy-két órát, hogy létrehozzon egy sokkal jobb digitális szolgáltatást valamelyik minisztériumnak. Szlovákiában rengeteg a gond. Külön kihangsúlyozom az oktatásügyet és az egészségügyet. Kérdéses, hogy az iskolarendszer valaha felnő-e a huszonegyedik századhoz. De ez gyakran nem a tanárok hibája. Lehet, hogy ők színesíteni szeretnék, de megvannak az előírások, hogy mit kell tanítani és számonkérni, mi lesz a Monitorban... A rendszer a probléma. Az egészségügy pedig katasztrofális. Ezért fontos, hogy kialakuljon a hálózat Szlovákia és a külföldön élők között. Úgy segíthetnek, hogy amit

megtudnak a külföldi rendszer működéséről, beépíthetik a szlovákiaiba is.

De miért érdekelje Szlovákia sorsa azokat a fiatalokat, akik már külföldre költöztek?

Számomra is érdekes, hogy ennek ellenére nagyon sokan érdeklődnek iránta. Még amikor most is találkozgatok külföldön a diákokkal, megemlítik a levelet, és kérdezik tőlem, hogyan tudnának segíteni. Itt a családjuk, itt nőttek fel, valahogy még mindig kötődnek ehhez a vidékhez, és látják, hogy most nem a legjobb irányba megy az ország. Ezenkívül motiváció lehet az is, hogy Szlovákia kis ország. Itt nagyon könnyen lehet valamin változtatni, ellentétben például Hollandiával vagy az Egyesült Államokkal. Nálunk az emberek ötletei sokkal gyorsabban megvalósulhatnak, és érinthetik mindenki életét. Én is így kerültem huszonévesen a gazdaságpolitikához. Máshol olyan fiatalon legfeljebb asszisztens lehettem volna, Szlovákiában pedig nyugodtan csinálhattam nagy reformokat. Huszonhét évesen már ott voltam a Pénzügyminisztériumban.

A közélet iránt miért érdeklődjünk?

Ha valakit nem érdekelnek a közügyek, akkor a politikusok etetni tudják olyan dolgokkal, amelyek az országot nagyon rossz irányba viszik.

Például?

Nálunk a legrosszabb, hogy azt próbálják elhíttetni az emberekkel, hogy minden ingyen van – pedig valakinek meg kell fizetnie az adót, hogy abból aztán szolgáltatásokat tudjunk nyújtani. Emiatt megnő az állam adóssága. Az embereket ez nem érdekli, mert nem látják, hogy a pénzt egyszer vissza is kell fizetni, és a következő évtizedekben ez a fiatalokat fogja terhelni. Azok az országok és közösségek működnek jól, ahol az emberek nemcsak a saját helyzetük, hanem az állam és a kisebbségek iránt is érdeklődnek, toleránsabbak, egymással szemben aktívabbak, és összefüggésekben látják a világot. Jó, ha valaki tisztában van azzal, hogyan működik az állam. Ennek érdekében érdemes legalább elbeszélgetni a többiekkel. Manapság már csak a kiabálásról hallani, és teljesen elveszett a diskurzusból a normális párbeszéd. Általában azok az országok boldogok, ahol az emberek közötti kapcsolatok is jól működnek. Ott élnek jól a kisebbségek is, ahol egyet tudnak érteni a többséggel, és nem próbálnak annyira elszakadni.

Erről eszembe jut a magyarok és a szlovákok közti, néhol még mindig negatív viszony. Sőt vannak magyarok, akik szerint a nemzetiségük Szlovákiában hátrányt jelent, pedig az ország miniszterelnöke is magyar volt.

Ez mindkét szemszögből probléma. Fontos, hogy ezek az emberek lássanak példákat, hogy lehet itt érvényesülni. Most volt a kormányban három magyar. Viszont azt láttam, hogy sokan megkérdőjelezték: jó dolog-e, hogy a kormányfő nem politikai, hanem szakmai úton jutott oda. Mintha az csúnya dolog lenne, hogy valaki tud az országban szakmai módon érvényesülni. Mintha csak úgy lenne szabad, hogy kimegyek a Fő térre, és verem a mellemet, hogy magyar vagyok. Egy felmérés szerint a tudás nincs benne az első húsz értékben, amelyet a szlovákiaiak fontosnak tartanak. Csak az számít, hogy ki kit ismer, és hogy tudás nélkül boldoguljanak, mint gyakran a parlamentben. Én ezt nagyon sajnálatosnak találom.

A nemzetisége miatt kormányfőként érte kritika?

A parlamentben egyetlen fasisztának volt ezzel problémája. A szlovákok hurrogták le őt, nem is a magyar pártok. Azok úgy veszekedtek, hogy nem tudtak összefogni és bekerülni a parlamentbe. Ez is probléma: a magyarlakta területeknek az elmúlt tíz évben nem volt a törvényhozásban képviselőjük. Ezért próbálok most ki egy másik utat egy toleráns szlovák pártban, amely odafigyel a kisebbségekre. Lehet, hogy ez egy járhatóbb út. Persze, vannak

negatív tapasztalatok is, de mi a jobb megoldás: ha feladjuk, és inkább bele se kezdünk semmibe, vagy ha legalább megpróbáljuk? Nekem mindig ez a második út tetszett. Szlovákiában és Magyarországon is negativitással találkoztam, mert mindkét nemzet ottragadt a múltban. Régi sérelmeik vannak: mennyi probléma érte őket, mindenki csak rosszat akar nekik... A szlovákok Morvaországban, a magyarok Nagy-Magyarországon keresik a régi sikertörténeteket és a boldogságot. Mintha oda vissza lehetne menni. De még ennél is érdekesebb dolog, hogy mostanában éppen a nacionalista magyarok és szlovákok a legjobb barátok. Fölnéznek Putyinra, és ugyanazokat az eszméket tisztelik. Ilyen szempontból jelenleg nincs köztük nagy konfliktus. Furcsa dolog ez.

A magyaroknak gyakran nehézséget okoz a szlovák nyelv. Van tanácsa, hogyan lehet megtanulni?

Először én is csak passzív szinten tudtam szlovákuul, és később jött az magától, amikor érvényesülni akartam. Elég gyorsan megtanultam, ellestem a szavak lejtését, de nem tudatosan. Nálam ez inkább tehetség kérdése.

Iskolás korában bizonyította, hogy van tehetsége a helyesíráshoz, a matematikához és a fizikához is. A sportban szintén remekel(t). Mihez nem ért?

A zenéhez egyáltalán nincs tehetségem. Teljesen botfűlű vagyok.

És honnan a nagy tudásszomj mindaz iránt, amit tud?

Gyerekkorom óta szeretek nyitottan gondolkodni, a dolgok mögé látni. Az érdeklődési köröm mindig nagyon széles volt, emiatt sok mindent el tudtam sajátítani. Más volt akkoriban a közösség is: az osztályban tízen-tizenketten jártunk versenyekre, beszélgettünk, és szerettünk volna többet tudni a világról. Különcnek lenni tényleg unalmas, de a többiekkel együtt érdekes volt ezt csinálni. Később pedig már tudatos lett. Mindig arról próbálok könyvet olvasni, amiről keveset tudok.

Állítólag nyaraláskor is szakirodalmat olvas.

Sajnos, igen. Egész életemben tanulok. Az egyik előadásom végén azt mondtam a hallgatóknak: „Az a legfontosabb, hogy nyitott elmével járjunk a világban, és maradjunk kíváncsiak!” Tehát ne ítéljük el rögtön a másikat, mielőtt átgondolnánk az ő szempontját is! Továbbá, nyitottnak kell maradnunk az újdonságok felé. Már olyan gyors a technológiai forradalom, hogy amit most az iskolában megtanulunk, arra húsz év múlva szükség se lesz. Ezért kell érdeklődni, kíváncsinak lenni.

A kíváncsiaknak írta a Mindentudók kézikönyvét?

Amikor hallottam, mit tanulnak az iskolában a gyerekeim, elképedtem. Rengeteg fölösleges ténytet kell bemagolniuk, viszont keveset fókuszálnak arra, mi várja őket az életben. Ide tartozik például a kritikus gondolkodás, az egészség és a pénzügyi tudás témája.

A Szlovák Nemzeti Bank volt alelnökeként Ön szerint melyik pénzügyi témákat kellene a fiataloknak ismerniük?

Erről is van a könyvben egy fejezet, amely arra próbál ösztönözni, hogy úgy gondoljunk a pénzügyekre, mint a kertünkre: nem kell találni egy nagy durranást, amelyen sokat nyerünk, hanem folyamatosan ápolni kell. A fiataloknak fontos tudniuk napi és heti szinten bánni a pénzügyekkel. Minél többet tudnak meg róluk fiatal korban, annál jobb lehet később a

nagybetűs élet kezdete. Amikor elvégzik az egyetemet, az egyik első választásuk, hogy hol fognak lakni. Albérletben? Felvesznek jelzőkölcönt? Mekkora a kamatok? Ezek praktikus dolgok. És ha mindjárt az elején ezt a döntést elrontják, az rányomja a bélyegét az egész életükre. Sok családban keveset beszélnek a pénzügyekről, mert tabu téma. Pedig nem kellene annak lennie. Amikor kijártam a gimnáziumot, fogalmam sem volt a pénzügyekről, mindent egyedül kellett megtanulnom az egyetemen. Matematika-menedzsment szakra jártam, amely akkoriban jött létre, amikor végzős középiskolás voltam. A tanárom megállította a folyosón, és elmondta, hogy van ez az újdonság. A kilencvenes évek elején a menedzsment és a bank szavak mindenki számára nagyon jól, nyugatiasan hangzottak, ezért jelentkeztem erre a szakra is. Miért ne? Aztán úgy döntöttem, kipróbálom. Tartalmilag a pénzügyek nem okoztak különösebb nehézséget, mert sok bennük a matematika. Nagyobb kihívás volt, hogy a tananyag egy részét szlovákul, a közgazdaságtannal, bankkal, pénzügyvel kapcsolatos tantárgyakat pedig angolul beszélő, külföldi tanárok tanították.

Ha jól tudom, készül a könyve folytatása.

Igen, gondolkodom a második részen. A tartalma még nincs kikristályosodva, de lehet, hogy szó lesz benne arról, hogyan lehet az emberekkel normálisan beszélgetni. Vannak a fejemben további témák is, amelyekről érdemes tudni a huszonegyedik században.

Ez is a fiataloknak fog szólni?

Idővel észrevettem, hogy a Mindentudók kézikönyvét tizenkét évesektől még a nyolcvannégy évesek is olvassák. Ezért a második kötetet próbálom úgy megírni, hogy a fiataloknak – hiszen főleg róluk szól a jövő – és az idősebbeknek is érdekes legyen. Meglátom, mennyi időm lesz rá a többi teendőm mellett.

Hogyan tudja kezelni a teendőiből adódó stresszt?

Két dolgot tudok ajánlani. Az első a sport: ép testben ép lélek. Csak úgy tudunk fejben ott lenni, ha fizikailag jól érezzük magunkat. A másik az enyhe fanyar humor: azzal könnyebben lehet venni az akadályokat. Így próbálok a stressz ellen védekezni. A sport és a humor a két fegyverem a hülyeség ellen is.

Azon se sértődött meg, ha viccet csináltak a szemöldökéből.

Amikor gimnáziumba jártam, problémának láttam, hogy más vagyok, hogy bozótos a szemöldököm. Kisebbségi komplexusom volt. Aztán azt mondtam magamnak: minden ember más, és ez a jó, ez teljesen így normális. Pont ezért nem is ápolom. Mondják csak, hogy csúnya a szemöldököm! Kiállok a kamera elé is, hogy nézzék: itt van, ez vagyok én. Ódor Lajosnak ilyen csúnya a szemöldöke. Ebből tanuljanak a fiatalok! Mindenkinek lehet valamilyen komplexusa magával kapcsolatban, de ne legyen!

Az Ódoron is szoktak nevetni, mert szagot jelent. Mi a kedvenc illata?

Igen, több ilyen viccet láttam már. Nincs kedvenc illatom. Bármilyen kellemes, az jó. Ami meg szag, az szag.

Köszönöm a beszélgetést.

Kiss Bálint Béla és Hromada Attila: Romok között

3. fejezet – Balhé az osztályban – folytatás

Mire az osztály megtelt, el is kezdődött a tanítás. Rögtön az első órán egy fizikadolgozat fogadott a padomon.

– Na, nektek hogy sikerült? – kérdezte Lucas a szünetben. – Én mindent tudtam. Bár egy kicsit tartok tőle, hogy túl terjengős lett: a sebesség definíciójára nem pont azt írtam le, ami a tankönyvben van, mert ott szerintem elég pontatlanul van megfogalmazva.

– Nekem fogalmam sem volt róla, hogy írunk! Még csak nem is készültem rá!

– Alex, nem minden dolgot jelentenek be előre! – mondta Luther.

– Tudom, de én azt hittem, hogy ma nyugodtabb napunk lesz!

– Itt komolyan kell venni a dolgokat! Ez már nem egy falusi iskola!

– Miért Luther, te mennyit tudtál?

– Ja, én egyet sem. De most jól állok fizikából, szóval egy rossz jegy még belefér!

– Mindketten, fiúk, figyeljete! Meg kell ígérnetek nekem, hogy ha hazaértek, rögtön nekiálltok javítani, mert így ebből semmi nem lesz! – szidott meg minket Lucas. Láttuk rajta, hogy komolyan gondolja, amit mond, mikor viszont már vérszerződést akart köttetni velünk annak érdekében, hogy év végére mi legyünk az osztályelső, az már egy kicsit sok volt.

Az egyik szünetben arra lettem figyelmes, hogy valaki a nevem kiáltozza. Matilda volt az.

– Gyere segíteni, Lucas elesett a tolésszékkal és súlyosan megsérült! – Habozás nélkül felpattantam székből, és már rohantam is ki a folyosóra. Nem messze tőlem egy csomó diák állt egy helyben. Felgyorsítottam. A tömeg

megnyílt előttem, én pedig berohantam a kör közepébe. Egyszeriben minden elsötétedett. Elvesztettem az egyensúlyom, amit követően egy éles ütés érte a tarkómat. Egy ideig értetlenül feküdtem a földön, míg fel nem egyenesedtem. Úgy éreztem, mintha valamilyen hideg folyadék borítaná be a testem felső részét. Letöröltem a furcsa anyagot a szemhéjamról. Amint visszanyertem a látóképességem, rájöttem, mi a probléma: a testem lila festékkal van beborítva. Az első szavak, amiket hallani véltem, egyáltalán nem dobtak fel.

– Április bolondja, hülye falusi paraszt! – kiáltotta el magát Dominik, kezében egy vödörrel, melyről lila festék csöpögött. Mindenki rajtam nevetett, Lucas pedig még csak a közelben sem volt. Gyorsan felkeltem és elrohantam a helyszínről, remélve, hogy Dominik ezt nem fogja megúszni büntetés nélkül. Beszaladtam a mosdóba, és nekiálltam gőzerővel letörölni magamról a lila festéket. Igyekeztem vízzel lemosni annyi színezéket, amennyit csak tudtam, próbálkozásaim azonban nem jártak sikerrel, ezért megoldásképp inkább kifordítva vettem fel a pólóm. Így már nem volt olyan vészes a helyzet, már ami a pólómat illetve, mivel most a bőrömrre ragadt a hideg festék. Szégyenkezve kifutottam a mosdóból, ahol aztán egy egész folyosónyi viháncoló diák várt rám. Amilyen gyorsan csak tudtam, visszasiettem az osztályba, ahol épp Lucas tanult. Nem úgy nézett ki, mint aki percekkel korábban még sürgősen segítségre szorult volna.

– Veled meg mi történt? – kíváncsiskodott Luther.

– Nem elég nyilvánvaló? – kérdeztem, a maradék lila

foltokra mutatva ruhámon. – Dominiknak eszébe jutott, hogy április elseje van. Legalábbis még nem nőtt ki belőle.

– Már megint Dominik – suttogta Luther. – Csak nem bír magával az a tetűláda! Akkor hogy vágjunk vissza?

– Mi?

– Azt mondtam, vágjunk vissza! Ha most nem teszed meg, akkor elhited veled, hogy mindent megengedhet magának!

– De én nem akarok „bosszút állni” rajta! Nem fogok lesülyedni az ő szintjére!

– Ha te nem teszed meg, akkor majd én! – jelentette ki Luther.

– Srácok, tisztázzunk valamit! – kezdte Lucas. – Csak úgy vághattok vissza neki, hogy nem szegtek meg semmilyen szabályt, világos? Tankot, gépfegyvereket és kézigránátot nem használhattok!

– A patkányméreg szabályellenesnek számít? – kérdezte Luther.

– Még szép!

– Akkor ennyit erről!

– Szerintem nem értettétek meg! Csak felejtjük el ezt az egészet! – mondtam kétségbeesetten.

– Megígértem, hogy ha szemétkedne veled, akkor nem fogom annyiban hagyni. A kérdés az, hogy segítesz-e, vagy nem? – Magam elé bambulva átgondoltam Luther szavait. Úgy látom, nincs választásom. Jobb, ha együttműködök! Na, meg nem kockáztatnám meg a barátságom Lutherrel egy ilyen apróság miatt. – Miért gondolja, hogy ez vicces egyáltalán?

– Lehet, megfejtettem, hogy miért! Figyelj – kezdte Luther –, szerintem Dominik bele van esve Lizába, és féltékeny, hogy több időt tölt velünk, mint vele. Ilyen egyszerű!

– De hisz Dominiknak van barátnője, Matilda!

– Vagy azt gondolod, hogy csak Matilda szerelmes Dominikbe, neki viszont Liza tetszik? – érdeklődött Lucas.

– Pontosan! Ha megnézed, mindig csak Matilda rajongja őt körbe! Szerintem ezzel, amit most csinált, csak be akart vágódni Lizánál, esetleg téged próbált megszegényíteni előtte, vagy ilyesmi. Csak így áll össze a kép.

– Mindegy, ez nem lényeges. A kérdés inkább az, hogy mi a tervünk? Mi is csak úgy öntsük le őt festékekkel?

– Ne légy primitív, Alex! Sokkal ütősebb bosszút kell kiszelnünk!

– Nekem van egy ötletem! – kiáltott fel Lucas. – Olvastam egy olyan anyagról, ami napokig rajta marad az ember bőrén, és nem lehet lemosni semmivel. Valamilyen testfesték. Talán még el is tudnám készíteni otthon, nem nézett ki olyan bonyolultnak.

– Jól hangzik. Akkor te elkészíted, és mi leöntjük őket?

– Dehogyan, csak bajba kerülnénk! Meg amúgy sem valami stílusos.

– Ráönthetnénk a székére, hogy lila legyen a segge – mondta Luther csillogó szemmel.

– Ez sem valami jó ötlet – ellenkezett Lucas.

– Már miért ne lenne?

– Szerinted nem lenne feltűnő egy lila folt a székén?

– Jó, talán igazad van.

– Inkább elérhetnénk, hogy ő törölje magába, és akkor még csak ránk se foghatnák!

– Hogy érted?

– Mondjuk... Felitathatnánk a törülközőjével! Testnevelés után mindig meg szokta törölni magát. Nem mintha figyelném őt, vagy ilyesmi! – szabadkozott Lucas. – Szóval akkor elég sebezhető lenne, és azt se hiszem, hogy számítana rá.

– Akkor a holnapi tornaóra meg tudnád csinálni?

– Persze!

– De Matilda is a tettesek egyike volt! Meg tudnánk oldani, hogy ő is lila legyen? – kérdeztem.

– Hát, ahhoz már lehet kéne egy kis segítség – mondta Luther, majd mind a hárman egyetlen személy felé fordultunk.

Másnap reggel izgatottan ugrottam ki az ágyamból, remélve, hogy Lucas ki tudta kotyvasztani azt a szert, amire szükségünk volt. Amint beléptem az iskola ajtaján, máris felfigyeltem arra, hogy a folyosókon rólam suttoztak a diákok. Nem hallottam, miről beszéltek pontosan, de nem is érdekelt. Már bennem is égett a bosszúvágy. Betekintettem az osztályomba. Dominik és Matilda úgy vihogtak, mintha életük viccét sütötték volna el, és még csak nem is sejtették, mi vár ma rájuk. Lucas és Luther egymás mellett ülve, szinte egymás fülébe suttozva fejlesztették a tervet, közben Lizát is egyre inkább belevonva a beszélgetésbe. A csapat már csak rám várt.

– Menjünk el innen, nehogy meghallják, hogy miről beszélünk! – szóltam halkán, majd kivonultunk a folyosóra átbeszélni a tervet.

– Szóval, vegyük át még egyszer! – kezdte Luther. – Tornaóra közben Lucas, mivel ő úgysem tornázik, felitatja ezt az izét Dominik törölközőjével...

– Ez nem izé! – ellenkezett Lucas. – Ez a szer rajta fogja hagyni Dominik és Matilda arcán a lila festéket, úgy, hogy legalább egy hétig ne lehessen eltávolítani a bőrükről az anyagot – folytatta, majd egy aprócska lila pöttyre mutatott a kézfejen. – Vízrel nem, legalábbis.

– Pontosan, szóval te intézed Dominik törölközőjét, Liza, te pedig befutsz majd a lányok öltözőjébe, és ugyanezt megcsinálod Matildáéval is.

– Van egy kérdésem: Miért nem mentek be ti a lány öltözőbe? Senki sem őrködik előtte!

– Én nem veszek részt egy olyan tervben, amiben szabályokat kell megszegnünk! A szérum használata még rendben van, de ez már azért túlszárnyal minden határt! – válaszolt bosszúsan Lucas, s rám kacsintott. Liza nem sejtette, hogy igazából csak azért kértem meg Lucast arra, hogy ezt mondja, mert szerettem volna több időt eltölteni vele.

– Oké, szóval ezek után pedig csak várunk, amíg nem használják a törölközőket. Világos minden? – fejezte be a terv felvázolását Luther.

– Még lenne egy kérdésem! – kezdte Liza. – Mi lesz, ha nem fogják használni a törölközőket, vagy ha nem hozták magukkal? Van erre egy B tervünk, ugye? – A fiúkkal egymásra néztünk, várva, hogy valamelyikünk mondjon valamit.

– Hát... nem – nyögte ki végül Luther.

– Szóval, ha nem fogják használni...

– Akkor lóttek a tervnek, igen.

– És... mi mit tudunk csinálni ilyenkor?

– Imádkozni.

– Érthető. – Bólintott Liza. Így, hogy mindenki számára világos volt a feladat, nem is foglalkoztunk vele a nap további részében. Elvégre, nem akartunk gyanúsnak tűnni.

Az első unalmasabb órák után végül érkezett a várva várt pillanat. Elfutottunk a tornaterembe, hogy gyorsan felmérjük a terepet, még mielőtt megérkeztek volna a többiek. A torna kitűnt a többi tantárgy között. Sosem vallottam magam egy kifejezetten sportos alkatnak, akármennyire is álmodoztam róla, de ez az iskola igencsak megszerettette velem ezt az órát. Az egyébként ukrán származású tanár már állítólag húsz éve itt dolgozik. Szürke, kopottas ruhákat hord mindig, de Luther már figyelmeztetett, hogy Kuznyecov tanár úr viharvert külseje, egy jószívű belsőt takar. Az óra kezdetével a sok feszültség egykettőre kirázódott belőlem. Először a kockázatosabb feladattal kellett boldogulnunk. Liza elkéredzkedett a mosdóba, mikor azonban elhagyta a termet, és titokban belépett a lányöltözőbe, észrevettem, hogy valaki követte őt: Matilda. Szemem előtt kezdett kibontakozni a terv egyik tragikus kimenetele, így hát pozíciót cseréltem a kapussal, hogy halljak valamit a két lány beszélgetéséből.

– Nem azt mondtad, hogy üríteni mész? – kérdezte Matilda.

– Csak beugrottam ide. Azt hittem, hogy itt hagytam az újságom! – A kínos csendből ítélve ez a kifogás nem volt képes elterelni Matilda gondolatait a gyanús szituációról. Félő volt, hogy lebukik, akkor pedig az egész bosszúnak és tervezésnek lóttek. Tennem kellett valamit. Körbenéztem a teremben, hogy nem tudnám-e valamivel visszacsalni Matildát az öltözőből. Szemem Dominikra szegeződött. Épp Luthertől próbálta elvenni a labdát, de Luther kitartóan küzdött. Nem láttam más megoldást. Hátról megközelítettem Dominikot, és minden erőmet beleadva félrelöktem őt. Nagy testsúlya ellenére sikerült elég nagy hatást elérnem ahhoz, hogy egy-két méterrel arrébb essen. Szerencsétlen Dominik felüvöltött, és Matilda már futott is utána, ezzel magára hagyva Lizát. Ezután elképesztő kavarodás tört ki. A tanár úr leordított engem, Dominik pedig úgy visított, mint egy kisgyerek. Most már egyáltalán nem érdekelt, hogy sikerült-e az elterelő hadművelet, boldog voltam, hogy kiderült: Dominik nem is olyan kemény, mint azt mutatja magáról.

SÍTANFOLYAM- ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ

A sítanfolyamoknak mindig is megvolt a maga varázsa. Annak ellenére, hogy már év eleje óta vártam azt az egy hét szabadulást a hétköznapiakból, amikor élvezhetem a havas tájakat, a szelet, amint a hajamba kap a dombon lefelé száguldáskor, mégis majdnem lemaradtam róla. Lebetegedtem, és az állapotom nem tette lehetővé, hogy vasárnap együtt menjek a többiekkel. Tulajdonképpen a bőröndöm készen állt, csak én nem. Szomorú is voltam emiatt, de szerencsére az akaratom erősebb volt, így már hétfő este tudtam csatlakozni.

A bejáratban Eszti kedvesen fogadott, megölelt, felvezetett a szobánkba. Na, itt aztán akadt bőven meglepetés. Heten voltunk egy zuhanyzóra, Biankával lettem elhelyezve a kanapén, mindenhol mindenki dolga, viszont volt erkély, hűtővel együtt. Ez már felér a luxussal.

Másnap tök jó hangulatban indultunk el Dolný Kubínba, a buszon szóltak a régi slágerek, Marták tanár úr örömeire felcsendült a DAC himnusza, a Nélküled egyaránt, amit telitorokból énekeltünk. Megérkezésünk után elégedetten állapítottam meg, a lábam egyelőre nem fáj, nem dagadt fel (a többiekkel ellentétben), szóval elcammogtam a társaim után a pályáig. Egy dolog nem fért a fejembe: miért sülök le ennyire? Beosztottak a földrajztanárunkhoz, amitől kicsit rettegtem a haladó tempó miatt. Az első kör után átkértem magam Csonka tanár úrhoz, mert a pálya leginkább egy szántóföldre hasonlított, a sízés pedig lényegében a „buckakamikaze mesterfokon” arcát

mutatta. Első nap, gondoltam, lesz ez jobb is – nem lett. Kedves olvasó, ugye nem képezed, hogy ennyiből állt az időtöltésünk? Az érdekes események a szobákban történtek, nem a műhón a léceken. Visszatérés után hullá fáradtan kifeküdtünk mind a heten a nappaliba, mint a szardíniák, kimerültségünk meg kifejezetten ragyogó ötleteket hozott. Megnyitottuk a Szókészlet-pluszfeladatokat, amibe Kulcsár tanárnőnek szebbnél szebb szólásokat, aranyköpéseket írtunk

össze a dokumentumba. A Csótánypókert követően lementünk vacsorázni, elégedetten tapasztaltam, hogy az étel finom, sőt ügyeltek a hisztaminintoleranciámra, bár valahogy összekeverték a lisztérzékenységgel – ebédre a csomagba olyan kekszeket kaptam –, viszont díjaztam igyekezetüket.

Étkezés befejeztével teli gyomorral körbeültük az asztalokat, miközben Dóri és Dominik ismert dallamokat játszottak gitárukon, mi éneklésünkkel segítettük őket. Tisztára úgy éreztem, egy igazi tábortúznél vagyunk, áldottam az eget, hogy átélhettem ezt a pillanatot.

Szerdán újratöltődésként Noémi és Tami maradtak takarítani, hátha több pontot szerzünk a szobapontozásnál, mi pedig leséltük adagunkat az egyre olvadó hó-sár között kacskaringózva. Este kihasználtuk a wellness nyújtotta kényelmet, én és Bianka az összes szaunát kipróbáltuk, a barátaink maradékával meg lehűtöttük magunkat a kinti jakuzziban. Lányos eszmecseréket folytatva csodáltuk a rózsahegy dombokat, a túlevelű fákat, amíg nem fordult hidegebbre az időjárás. Csütörtökön a szállodában biliárdozással, pingpongozással használtuk ki az utolsó napot, lett volna diszkó, de a többség túlhajszolta magát, tehát ezt hanyagoltuk. Buli helyett társasainkat elővéve Kofolát iszogattunk, beleadva utolsó energiánkat a szórakozásba.

Ha mindent mepróbálnék leírni, amit átéltünk, nem férne bele a keretbe. Számomra ez a sítúra felejthetetlen élményként fog megmaradni, még a rettenetes izomlázat is beleértve. Jobban megismertem az osztálytársaimat, tanáraimat (egy hét alatt az összes tanárral lesélttem egy napot), kiengedtük kicsit a gőzt, kikapcsolódtunk a stresszes hétköznapiakból. Hálás vagyok, hogy a részese lehettem, ha rajtam múlna, minden évben megszervezném!

HÍREK

MEDVETERROR SZLOVÁKIÁBAN

Három napon belül kétszer is medve támadt az emberekre Liptószentmiklósban, amely tisztviselői szükségállapotot hirdettek ki a városban. A közösségi médiában közzétett felvételek szerint a medve az úton szaladt, míg a gyalogosok menekültek előle. A második incidens során egy gyerek és két felnőtt karcolásokat és zúzódásokat szenvedett, két további felnőttet sérülések miatt a liptószentmiklósi kórházba szállítottak. A hatóságok javaslatot tettek arra, hogy vegék le a medvéket a védett fajok listájáról. (Guardian)

HIVATALOSAN IS SZABAD HANGYÁT ENNI

Az Európai Unió engedélyezte, hogy országai élelmiszerként hasznosítsák a hangyákat, amelyek ezentúl húsalternatívák és fűszerek összetevőit is alkotják. Az American Chemical Society tanulmánya alapján a rovarok savas, ecetes íze helyettesítheti az ecetet és a citromlét. A kutatók szerint viszont az ízeltlábúakban található trombozin fehérje miatt, amely egyes emberekben allergiás reakciót válthat ki, a hangyák nem mindenki számára fogyaszthatóak. (24.hu, IFLScience)

TURISTAATTRAKCIÓ LETT A JAPÁN WC

Vezetett túrákat szerveznek Japán hatóságai a tokiói nyilvános vécékhez. A turisták a fűtött ülökével, bidé funkcióval és automatikus öblítéssel felszerelt illemhelyeket hetente kétszer csodálhatják meg, két különböző útvonalon. A tizenhét vécét elismert japán építészek tervezték. A Sibuja kerületi nyilvános mosdók iránti nemzetközi érdeklődés elindítója Wim Wenders Tökéletes napok című filmje, amely főszereplője vécéket takarít Tokióban. (Guardian)

LÁSZLÓ KOMÁROM, A „LEGISMERTEBB SZLOVÁKIAI MAGYAR”

„Vitaj, László, vitaj!”

„Vitám“ — válaszolt nekem e híres viccével László Komárom, vagyis Andy Kraus. Bár haját már kifehérítette az idő, lendülete és népszerűsége olyan, mint régen — ha nem nagyobb. Évtizedekkel ezelőtt a Twist rádióban debütált, utána az Uragán műsorban, a Markíza televízió Szomszédok (Susedia) és a Kutyl s.r.o. című sitcomaiban szerepelt. Jelenleg a Láslov týždeň nevű podcastban, illetve színpadi fellépésekben adja elő a „legismertebb szlovákiai magyart“, és így már több mint huszonöt éve szórakoztatja a rajongóit szlovák—magyar vicceivel.

Tudtad, hogy a munkád igen népszerű, sőt hatással van az emberekre?

Ezt sokszor látom. Örülök neki, és annak is, hogy a rajongóim barátként tekintenek rám. Szeretek beszélgetni az emberekkel, ezért TikTokon és Instagramon minden este válaszolok a kommentjeikre. Az előadások utáni fényképezkedés szintén tetszik. Segít is, mert a képeket mindenki feltölti Facebookra vagy Instagramra, és reklámot csinál nekem.

A László—František-páros létrejöttékor Peter Marcinnal miért döntöttetek úgy, hogy pont a magyarok és a szlovákok közti viszonyból csináltok viccet?

Már előttünk is feldolgoztak magyar—szlovák vicceket, viszont mindig úgy, hogy a magyar volt a buta, a szlovák pedig az okos. Ez nekem nem tetszett...

Mert te is magyar vagy?

Félig szlovák, félig magyar vagyok. Az anyanyelvem magyar. Bajmócról származom, és ötéves koromig otthon csak magyarul beszéltem, s bár tudtam szlovákul, csak az alapiskolában, Pozsonyban tanultam meg jobban. Igazi pozsonyiként a németet is értem. S mivel jól el tudtam játszani egy magyart, Peter Marcin kollégámmal akkoriban belementünk a magyar—szlovák témába, de mi főleg a nyelvi korlátokból csináltunk viccet. Ezért pedig mindkét fél nagyon szeretett minket. Marketingszempontról jó volt ez az ötlet: a magyar- és a szlováklakta településekre is mehettünk turnézni.

Kaptatok-e valaha negatív visszajelzést a szlovák—magyar vicceket illetően?

Nem lehet olyat csinálni – főleg a humor terén –, ami mindenkinek tetszik. Néhány szlovák megkérdezte, hogy miért beszélek magyarul, és nem csak szlovákul. Egyes magyarok pedig úgy érezték, hogy csupán belőlük csináltam viccet, ami nem igaz.

Volt-e, van-e a munkátoknak valamilyen üzenete a szlovák—magyar együttélésről kapcsolatban?

Jelenleg nincs, most nem érzem úgy, hogy békíteni kellene a két oldalt. Viszont amikor létrejött László és František első műsora a Twist rádióban, hatalmas volt a két nemzet közötti feszültség. Ezt senki se mondta ki hangosan, de meggyőződésem, hogy nekünk is köszönhetően csillapodtak a kedélyek, és sokat segítettünk javítani a magyarok és a szlovákok viszonyát.

A Twist rádió után László és František az Uragán című műsorban folytatták a viccek mesélését. Ott hogy csatlakozott hozzájuk Ildikó és Zuzana?

Lászlóként az Uragánban folyton emlegettem a feleségemet, Ildikót, de élőben sose mutattuk meg őt. Aztán az utolsó két epizód előtt megkértük az asszisztensünket, hogy hozzon nekünk a színművészeti főiskoláról kaszting nélkül egy magyar lányt, aki az előadás során egy perc erejéig feljönne a nézőtérből a színpadra. Hozta Rák Vikit, aki nagyon megtetszett a nézőknek és nekünk is. Később hozzá társult František felesége, Zuzana. Végül az Uragán utolsó epizódjában már négyen játszottunk – mint később a Szomszédokban –, és a felvételt megmutattuk a Markízának sitcomötletként. Rögtön jóváhagyták.

Hogyan készült a Szomszédok egy része?

Mindig, amikor befejeztünk egy epizódot, három-négy órára leültünk Peter Marcinnal, és elgondolkodtunk a következő cselekményén. Eleinte ilyenkor elmentünk Peťo myjavai házába, iszogattunk, és közben nagyon sok mindent kitaláltunk. Inspiráltak például olyan helyzetek, amelyek a való életben megtörténtek. Egy epizód leforgatása egy napig tartott. Igazi nézők vettek rajta részt, akiknek a nevetését rögzítettük, és az utómunkálatok során még többet adtunk hozzá. A vicceink különböző módon jöttek létre, például a „Toto nem dopadne dobre!” benne volt a forgatókönyvben. Azt, hogy „Lacikám, nedráždi!” és „Prestala som!”, Viki találta ki, amikor elkezdett velünk játszani. Eleinte nem tudott jól szlovákul, és rosszul mondott néhány kifejezést.

Aztán miért ért véget a sitcom?

Nem azért, amit az újságok írtak, nem volt semmilyen nagy veszekedés. Ez csak arról szólt, hogy lassan többet voltam Peťoval, mint a családommal. Hét évig szinte mindennap telefonáltunk, találkoztunk, egy szobában aludtunk... Sok volt. Ezenkívül más elképzelésem volt a Szomszédokról, mint Peťonak. Nekem az egyszerű humor tetszett, ő pedig folyton valami komolyabbat akart belevinni, amit viszont a közönség nem díjazott volna. Igaz, egyes intellektuális nézők bevallották, hogy épp a Szomszédok alacsonyabb színvonala miatt szégyellték, hogy tetszett nekik a sitcom – de csak az emberek tizenöt százaléka szereti a nehezebb humort. A nyolcvanöt százalékuk este, amikor fáradtan

bekapcsolja a tévét, olyasmit akar nézni, amin nem kell sokat gondolkodni. Az egyszerűséget és a színvonalat pedig nagyon nehéz ötvözni, így a tv és a közönség szeretett minket, de a kritika sosem dicsért meg. Peter viszont nagyon vágyott az elismerésre.

Ezután a sitcomot felváltotta a Kutyl s.r.o., amely lényegében a Szomszédok tükörmása, csak František nélkül.

Amerikában ezt spin-offnak hívják: a sikeres sorozatból néhány szereplőt kihúztunk, a maradékról pedig forgattunk egy másikat. Szerintem a Kutyl s.r.o. második és harmadik évadának forgatókönyve jobb, mint a Szomszédoké. Érdekes, hogy ezt mások is így érzik. Nem tudom, később honnan jött az ötlet, hogy térjen vissza a Szomszédok. Felhívtak a Markízából, hogy kérdezzem meg erről Petert.

A Szomszédok „visszatérése” után jött ki a Susedia na cestách társasjáték. Ez kinek volt az ötlete?

Nemcsak társasjáték, hanem könyv is létezik ugyanilyen címmel. Mindkettőt én alkottam. A könyv butaság. Nem vagyok rá büszke, viszont akkoriban a Szomszédok a csúcson volt, és tízezer darabot eladtak belőle. A társasjáték tetszik, a gyerekeimmel gyakran játszunk.

Egyszer előjöttem az ötlettel a Markízának, és jóváhagyták. Nem volt nehéz munka, de gyorsan-gyorsan egy hónap alatt kellett elkészítenem, hogy mehessen a karácsonyi piacra. Furcsa, hogy a Markízában nem is bíztak abban, hogy a játék sikeres lesz, és csak kétezret adtak ki. Aztán pedig, amikor bekerült az üzletkebe, három nap alatt elfogyott az összes, és gyorsan újakat kellett csináltatni.

Manapság már a Láslov týždeň nevű podcastban és különböző stand-up comedy show-kban, előadásokban szerepelsz. Hogyhogy László még mindig népszerű?

Folyton valami újat találok ki, az évek során sokat változtam. Modernebb lettem: jelenleg a podcaston kívül fent vagyok Instagramon és TikTokon is, ahol korszerű témákból csinállok viccet. Így nemcsak az ötvenesek – mint én –, hanem a fiatalok is szeretnek, sőt a fellépéseimre ötven-ötven arányban jönnek el.

Az egyik előadás végén egy dalparódiát is elénekeltél, közben nagyon szépen táncoltál.

Nem! Sajnos, már nem táncolhatok úgy, ahogy szeretnék. Műtötték a szememet, ezért nem mozoghatok túlságosan erélyesen. Régebben a földön csúsztam és ugráltam, másnap aztán gyakran kék foltok voltak a kezemen és a lábamon. Sőt az egyik fellépésemen leestem a színpadról. Sötétség volt, ráadásul sötét szemüveget viseltem. Azt hittem, hogy még nem értem a színpad széléhez, tettem egy lépést, és leestem. De végigjártszottam az előadást, és a nézők fele elhitte, hogy ez benne volt a programban. Nem törött el semmim, csak volt egy újabb kék foltom. Most van új ötletem két további

dalparódiára, amelyeket a nyáron készítünk el, videoklippekkel együtt.

Honnan van folyton ihleted?

A saját életemből. Magamról írok, csak egy kicsit extrémebbé teszem a történeteket. Minden héten történik valami, ami inspirál. A szövegeket se kell megtanulnom, mindig tudom, mit kell mondanom. Nem is játszok akkor. László én vagyok, Andy, csak határok nélkül.

Úgyhogy a barackpálinkát is szereted?

Azért vannak különbségek: Én inkább a rumot – de már nem ihatok annyit, mint amikor fiatal voltam. Csak a színpadon tudok extrovert lenni, egyébként introvert vagyok. A valódi szomszédaimmal nem vagyok nagy pajtás. Nincs sok barátom sem, legfeljebb három-négy. Viki is hasonló, bár nem ismerem őt annyira.

Pedig még mindig együtt dolgoztok, hiszen szerepelt a Historky od Susedov című élő előadásban is, amely turnéja nemrég ért véget.

Nagyon jól megértjük egymást a színpadon, de nem vagyunk közeli barátok. Nem is akarta annyiszor előadni a műsort, mint én. Megértem őt. Komáromban él, ezért szegény mindig egyedül utazott onnan az előadásra, közben mi a többi kollégával négyen mentünk egy autóval, és nagyon összekovácsolódtunk. Mivel ő más darabban is szerepelt, kevés időt töltött velünk. Csakhamar érezhető volt, hogy nem tudott beilleszkedni a csapatunkba. Szeptembertől egyáltalán nem ér rá, így egyedül kezdem el az újabb, egy és fél órás stand-up comedy show-kat.

Azon nem gondolkoztál, hogy a Szomszédok négyeséből a másik két kollégád csatlakozzon hozzád?

Nem is kérdeztem tőlük. Szerintem Peter nem akarna, mert van neki elég saját dolga. Ráadásul a stand-upban csak egy ember szerepelhet. Igaz, a régebbi Lacikám nedráždi! című stand-up comedy show-ban ketten voltunk Vikivel, de a színpadon mindig váltakoztunk. A Historky od Susedov pedig teljesen más, az inkább színházi előadás volt. Viszont jövőre majd egyszerre Péterrel fel fogunk lépni, mert huszonöt éve jelent meg László és František az Uragánban. Eredetileg szeptemberre terveztük a turnét, de nagyon sokáig tartott, amíg ezzel kapcsolatban egyáltalán találkoztunk, úgyhogy végül csak márciusban lesz.

AMIKOR A BUSZRA VÁRSZ HAJNALI
HATKOR ÉS RETTENET HIDEG VAN.

HIDEG VAN...

HIRTELEN FELBUKKAN EGY
RANDOM CSÁVÓ.

RÖVIDUJJÚBAN...

ÉS RÖVIDNADRÁGBAN...

VAGY...

AKÁR MEZÍTLÁB.

VALENCIA

2024

HALÁSZ
ANGÉLIKA

Hétfőn korán reggel már a reptéren voltunk, igaz, fáradtan, de a lelkesedés jelen volt. A majdnem háromórás repülőút után megérkeztünk a valenciai reptérre, ahonnan metróval mentünk az iskolához, ahol a spanyol cserediákok vártak minket. Ezután a spanyolok végigvezettek minket az iskolájukban. Délután hazamentünk a családokhoz, majd este ismét kimentünk megkóstolni a horchata nevezetű spanyol italt, amihez fartónt ettünk, ami egy spanyol édesség. Másnap kincskereséssel összekötve néztük meg a belváros látványosságait. A nap másik felében az egyik spanyol diák házához mentünk át, ahol labdáztunk, medencéztünk és beszélgettünk. Szerdán a spanyol diákok nélkül mentünk Madridba, ahol körbejártuk a városközpontot és a Prado múzeumot. Napközben szabad programunk volt, amikor kisebb csoportokban mentünk éttermekbe ebédelni. Késő este értünk haza kimerülten, de élményekkel gazdagodva. Csütörtökön a híres Oceanográfic múzeumba látogattunk el, itt megtekinthettük a tenger élővilágát és egy delfinshow-t is láttunk. Bemutatták nekünk, hogyan segítik a kutatókat a delfinek a tenger állapotával kapcsolatban. A múzeum után egy parkba mentünk, találkoztunk a cserediákaikkal, majd közösen piknikeztünk. Esti programra a spanyolok a bowlingot választották. Az odaút nehézkes volt, mivel a spanyol diákok nem találtak oda, nem ismerték sem a tömegközlekedést, sem a Google-térképet. Mint kiderült, a bowlingpálya sem volt lefoglalva, reménykedtünk, hogy fogunk tudni játszani. Végezetül odaértünk, és szerencsénkre bowlingozni is tudtunk. Este tíz óra körül a Burger Kingbe mentünk vacsorázni, ahol a kiszolgálás örökkévalóságig tartott. A pénteki napot egy rövid

hajókirándulással kezdtük. Megmutatták nekünk a kikötőt és környékét. A hajón karaokéztunk, táncoltunk, élveztük a meleg szellőt és napot. Mivel jó idő volt, kimehettünk a homokos tengerparta röplabdázni s napozni. Este kimentünk közösen sétálni, így sötétben is megcsodálhattuk a város szépségeit. Hétvégén családi program volt, de a cserediákaink próbáltak közös programokat kialakítani, ami szombaton ismét medencézést jelentett. Vasárnap délelőtt paddleboardozni mentünk, majd az egész csapattal és szülőkkel együtt mentünk ebédelni, ahol megkóstolhattuk a paella nevű spanyol ételt. A délutánt a tengerparton töltöttük, éjjel pedig utoljára kimentünk közösen egy parkba beszélgetni. Az utolsó napunkon, hétfőn esős időre ébredtünk, de ez a nap már csak a hazautat jelentette számunkra. Az iskolában szomorú búcsút intettünk a spanyol cserediákjainknak, és elindultunk a metróra a reptér felé. Nagyon fáradtan értünk haza, hiszen a hetünk tartalmas volt. Viszont rengeteget láttunk, sok új tapasztalatot szereztünk, új barátságokat alapítottunk, fejlesztettük a spanyol nyelvtudásunkat, és megismerkedtünk a spanyol kultúra egy részével.

VERSEK

Kiss Bálint Béla:

Szeretlek, világ

Anyja behalt a szülésbe,
Nélküle haladtak tovább az évek.
Úgy érezte, bűnös, de már ott a nyelvén
csüngött:
Szeretlek, világ és nem hagylak el.

Deformálnak született,
Az élet hat ujjal büntette.
A gyerekek kinevették, de ő csak így
nevetgélt:
Szeretlek, világ és nem hagylak el.

Mikor felnőtt, apja elhagyta,
Nem szerették egymást soha.
De mégis úgy hiányzott, a temetőbe
kiáltott:
Szeretlek, világ és nem hagylak el.

A világnak nem kellett,
Így lett hát kirekesztett.
Egyedül volt, magányos, visszhangzotta a
város:
Szeretlek, világ és nem hagylak el.

Látta a világ sok hibáit,
Bár tehetett volna bármit!
Az sokszor belérúgott, de ő csak annyit
mondott, hogy:
Szeretlek, világ és nem hagylak el.

Mégis súlyos beteg lett,
Nem ápolta senki sem.
Az utolsó percében, azt lehelte békésen:
Szeretlek, világ és nem hagylak el.

Porubská Andrea: Van az a dimenzió

Létezhetsz dimenzió, ahol minden könnyebb,
Ahol balhé után nem hullnak a könnyek,
Hol reggelenként engem más ölelne,
S neked mással is egyszerűbb lenne.

Létezhetsz dimenzió, hol a szeretlek másnak
hangzik,
Ahol a világ zaja el nem hallatszik,
Hol minden más és mégis ugyanaz,
Nincs változás, de más az, ami igaz.

Létezhetsz dimenzió, hol aki fél, még retteg,
Hol ily szempontból semmi sem könnyebb,
Ahol nem ismerem mást, mert nem volt
esély,
S elejétől kezdve tudtuk, mi a szenvedély.

Létezhetsz dimenzió, hol válaszokat
kerestem,
S meg is találtam őket, ráadásul tebenned,
Kietlen vidéken, fáradt szívvel a lélek
Meggpihen, karjaid ölelése menedékem.

Létezhetsz dimenzió, hol minden máshogy
lett,
Válaszom a célhoz mérten neked megfelelt,
Vettem vicceid, s váltam egyetlen
kincseddé,
S nem környékez minket ezért zord
szembeszél.

Létezhetsz egy hely, hol mások a napjaink,
S egymásnak súgjuk lefgéltettebb titkaink,
S van az a dimenzió, ahol szívem tiéd,
Mert nem másba lettem szerelmes, csak
egyszerűen beléd.

Anonym: Szeretnék tavasz lenni...

Szeretnék én is egyszer tavasz lenni,
szép ruhában tündökölni.
Mindig mosolyogni, mint akkor...
De valami elmúlt.
Valami olyan, ami nem tavasz.
Valami azt súgja, hogy messze van,
de vajon ki és mi,
ezt mai napig nem tudom.

Szeretnék én is egyszer tavasz lenni,
olyan tavasz, ami mindig mosolyog.
Ha szép ruhában, ha rongyosban,
de szeretnék én is egyszer tavasz lenni,
legalább egy másodpercig nem sírni.

Čerňanská Tímea: Matematika

Az élet nagy titka,
Agytekerceinket megmozgatod,
Életünk lapjait felforgatod,
Oly sok benned a rejtély,
S bár érdeklődésem sekély,
Múzsám leszel e pár sorban.

Rólad zengeni ódákat,
Felfedezni a kis csodákat
Nem egy ember próbálkozott,
S e gondolattal ceruzát fogott,
Megmagyarázod a történéseket,
Választ adsz, s teszel fel kérdéseket,
Mindennek oka, s okozója.

Nélküled az ember primitív,
Léted nagy dolgokat is kicsinyít,
Bár nem leszel soha az enyém,
Tisztellek, soraimat ölöm beléd,
Te égi lény, imagináris csoda,
Vezess egyszer el minket oda
Egy jobb léthez.

Kiss Bálint Béla:

Visszaesés

Ujjak nőttek ujjjaiból.
Cukorízű volt a tenyere.
A pattanások, arcán, hátán
Szinte égtek. Lebegett.

Lebegett egy varázsfelhőn
(Dohos szőnyeg, Izrael).
Színei egymásba folytak,
S jó erősen nevetett.

Haja giliszták, lába agyag,
Formázta, gyurmázott vele.
Lábujjai, mint kis kígyók
Siklottak szerte.

Eredt volna utánuk,
De lábából cserép lett.
Félt, ha rááll, széttörne.
Mozdulni se mert.

Nem is tudott volna,
Bőre ráragadt a szőnyegre.
Csak feküdt, mozdulatlan,
S szétfolyt a parketten.

Biháryová Bianka: Fáj a fejem

Juj, de nyomja darázsfullánk a szemem,
És a mérge uralkodik eszemen.
Belém csípett, s lefagyott a processzor,
Nem lesz ám ma belőlem egy professzor.

Čerňanská Tímea: Történt egyszer

Derék kislányka volt ő,
Béla,
Matekban kissé ügyetlen,
Méla,
De a szíve jó volt, s
Néha
Bearanyozta napjainkat
Béla.
Történt egyszer, hogy
Béla
Olyan furcsa volt,
Néma.
Megijedtünk, hát
Béla!
Mi történt, hisz
Nézd a'
Okod nincs is panaszra,
Miért a
Fancsali kép, kérünk téged,
Béla,
Áruld el, mi van,
Még ma!
Nagyot sóhajtott barátunk,
Béla.
Épp ide sétáltam, mikor
Héra,
Drága kiskutyám nem
Fért a
Bőrébe, s utánam szaladt,
Éjha!
S az úton ráesett egy
Tégla.
Nem csípi már meg többet
Tél az
Orrát! Nagyon hiányzol,
Héra!
Mondtuk: ne búsulj ezért,
Béla,
Jó helyen van most, az
Ég az
Otthona, onnan figyel rád! S
Nézd! A
Barátunk arca felderül, már nem
Méla,
S tovább mosolygott nekünk a
drága
Béla.

Popálená Izabella: A matekhoz

Ó, Te matek, Te ellenállhatatlan,
Labirintusod száz ösvényből áll,
Halandó, ki bemegy egyiken, soha
nem sejtí, kijut-e még talán.

Jelenlétedben oly zavart vagyok, s nem
találok szavakat.

Görcsöl a kezem, szédül a fejem,
annyiszor megríkattál,
S ájulás keringet, mikor példádat fejtem
csupán, közben te csak létezel némán,
sután.

Szakad a cérna, idegnek húrja, akár
Mozart hegedűjének hangja fülemen
áthatol.

Netán a hangok azt az egy gombot
aktiválják, s újra játszhatom?

Különös eset vagy, elzárolt osztály e élet-
pszichiátrián.

Ki nem ért hozzád, az nehogy egy ujjal
érintse a zárkád!

Démonok jönnek, de el nem mennek,
hozzák a sötét képeket.

Míg csak a tábla üresre váltva áll,
jaj már, ne képzelegj!

És mikor már végre megbarátkozunk,
délutánonként együtt teázgatunk,
valami mégis utunkba gördül.
Miért? Nem tudom, de szörnyű!

A MÚLT SZELLEME

Katharina 2

Kegyetlenül játszik velem az elmém. Amint beléptem a bálterembe, egy különös érzés fogott el. Mintha valami különös történe velem. Kicsit mintha minden már előre meg lenne írva. Szétnéztem a teremben. Mindenki nyüzsgött, beszélgetett. A zene halkán szólt. Pár perc múlva elindult az első kör. A szüleim rögtön elindultak a táncparkettre. Én szokásomhoz híven a terem széléről figyeltem a történéseket. Minden apró mozdulat, minden lépés valamiért történt. Valahova vezetett. Csak azt nem tudtam, hova... Egy pillanatra lehunytam a szemem. Éreztem, ahogy a keringő ritmusára dobban a szívem. Eljátszottam a gondolattal, hogy valaki felkér, finoman megfogja a kezem, és elindulunk... De ez badarság. Valamiért, amióta abba a korba léptem, hogy házasodjak, csak egy kérőm volt, ő azonban egy séta után továbbállt. Egy másik gazdagabb lányt vett el. Igazából nem sajnálom, feltételezem, hogy egyedül a hozományomra vadászott, hiszen amint kifejtettem egy értelmes vagy egy érdekes gondolatot, meglepődés, majd heveny undor jelent meg az arcán. Véleménye szerint egy hölgy számára igencsak kártékony lehet, ha túl sokat gondolkozik. Hát hogyne...

Csukott szemmel hallgattam a lány melódiát. Elkezdtem apró tánclépéseket tenni – egyet ide, egyet oda. Megálltam. Talán sose lesz olyan, akinek tetszenék? Ez a gondolat úgy hasított belém, mint egy tör. Ekkor valaki mintha köhintett volna egyet mögöttem.

– Elnézést hölgyem, felkérhetem egy táncra? – kérdezte egy elegáns fiatal. A szívem elkezdett örülten verdesni a mellkasomban, mint egy kismadár. Hát ő az. Hirtelen pír futotta el az arcomat. Mégis mit csináljak most?

– Természetesen, uram – válaszoltam. Gyengéden megfogta a kezem, mintha csak attól félne, hogy egy erősebb érintés összetörné. Lassan a többi táncoló pár közé értünk. A kezét a derekamra tette, mire elkezdtünk ringani a keringő kellemes dallamára. Megfigyeltem az arcát. Fehér homlokába belelógott pár tincs a gesztenyebarna hajából, faközöld szeme, mely szinte tükrözte a helyzet titokzatosságát, az arcomat pásztázta. Szája enyhén mosolyra görbült.

– Úgy látom, meglepte önt az újbóli találkozásunk – jelentette ki.

– Csak nem számítottam rá, hogy felkérnének táncolni – nevettem –, eddig még sosem volt túltelítve a táncrendem.

- Akkor nem tudják, miből maradnak ki, ön ugyanis kivételesen jól táncol - mondta és megpörgetett, majd folytatta. - Az előző találkozásunkkor sajnos nem tudtunk egymásnak bemutatkozni. Engedelmeivel, Antoine vagyok - mosolygott.

- Nagyon örvendek a találkozásnak, lordom. Az én nevem Katharina - mondtam. - Bizonyára ön nemrég érkezett, igaz? Még nem láttam egyik bálon sem.

- Ez igaz, pár napja érkeztem. Most nagynénémet, Lady Margaretet és családját boldogítom mindennapi jelenlétemmel.

- Lady Margaret a nagynénje? Azt hiszem, ön szerencsésnek mondhatja magát, hogy ilyen rokona van. A nénikéje a társaság legfényesebb tagja, véleményem szerint, legalábbis - nevettem. - Körülötte mindig jó hangulat uralkodik.

- Azt meghiszem, mindig is ilyen energikus és kedves volt. Talán ezért is üdítő néha a jelenléte - mondta, s pillantása hirtelen a távolba révedt.

- S ha szabad tudnom, mi szél hozta önt Bécsbe? - érdeklődtem, mire hirtelen visszafordította rám a tekintetét.

- Igazából a gondjaim elől menekültem ide - sóhajtott.

Kíváncsian néztem rá.

- Ne aggódjon, kisasszony, nem mintha valamilyen merényletről lenne szó, csak elfáradtam. Gondoltam, hogy itt majd kicsit megpihenek - mondta fáradt mosollyal.

- Nos, merényletet nem is feltételeztem - mosolyogtam -, az azonban kissé meglepő, hogy egy ilyen nyüzsgő városba jön kitisztítani a gondolatait.

- Mivel eléggé türelmetlen személy vagyok, hamar megunnám a vidéki élet egyhangúságát. Itt viszont az új közeg, új emberek és új lehetőségek elvonják a figyelmemet az aggodalmaimról.

Ekkor lassan kezdett elhalkulni a zene, és a táncparkett fokozatosan üresedett. Kérdő, szinte kétségbeesett pillantást vettem partnerem felé, majd megkérdeztem:

- Meddig tervez itt maradni, Antoine?

- Nem tudom, ameddig a kedvem tartja. Viszont mára már bőven elég volt a társaságból, úgyhogy visszavonulok - ekkor megfogta a kezem -, mi viszont még találkozunk - jelentette ki titokzatos mosollyal, majd eltűnt a forgatagban. Aznap este már csak arra a szürkészöld szempárra tudtam gondolni.

5 TUTTI TIPP

- nyári rendezvényekre -

1. LOVESTREAM

A szlovákiai zenefesztivált augusztusban rendezik meg a vajnoryi régi reptéren. A tavalyi Imagine Dragons-koncert után idén olyan arcok jelennek ott meg, mint Tiësto, Macklemore, 50 Cent és Tom Walker.

2. SZIGET

Európa egyik legnagyobb könnyűzenei és kulturális rendezvénye, amelyet minden év augusztusában rendeznek meg Budapesten, az Óbudai-szigeten. Ez évben fellép ott többek között Bebe Rexha, Skrillex, Martin Garrix, Aurora és Azahriah is.

3. GOMBASZÖGI NYÁRI TÁBOR

A szlovákiai magyar fiatalok egyik legnagyobb nyári rendezvénye: egyhetes fesztivál, szabadegyetem és táborozás. Az eseményen idén júliusban például Carson Coma koncertjét lehet megtekinteni.

4. UPRISING FESTIVAL

Augusztusban a aranyhomoki (Zlaté Piesky) fesztiválon koncertezik többek között Azahriah is. A huszonegy éves dalszerző-előadó idén első magyarként három egymás utáni napon kiárusította a budapesti Puskás arénát.

5. OLIMPIAI JÁTÉKOK

Természetesen nem lehet megfeledkezni a nyári olimpiai játékokról, amelyek ez évben július 26. és augusztus 11. között lesznek Párizsban, de a tv-ben is megtekinthetőek!

A V4-ES PROJEKT BEFEJEZÉSE - AZAZ UTAZÁS ČESKÉ BUDĚJOVICÉBE

Még valamikor áprilisban, a V4-es projekt keretén belül lengyel és cseh diákok látogattak el hozzánk egy hétre. Egyrészt, hogy megvitassunk néhány történelemmel kapcsolatos témát, másrészt pedig azért, hogy megismerkedjünk velük és kultúrájukkal. Ez a röpké öt nap nagyon gyorsan telt el.

Egymás kölcsönös megismerése viszont csak úgy érdekes igazán, ha mi is ellátogathatunk hozzájuk. Így is történt nemrég, amikor hat Duna utcás diák (köztük én is) elutaztunk a Pozsonytól 271 km-re lévő České Budějovicébe.

A nagyjából nyolcórás úton még mindenki egy kicsit kómás volt a korai kelés miatt. A hosszú út végén megérkeztünk a buszmegállóra (ami egyébként hasonlított a mi Nivy-buszmegállónkra), a családok már ott vártak ránk nagy izgalommal. Ezt a vasárnapi napot mindenki a fogadó családdal töltötte, másnap viszont megkezdődtek az igazi izgalmak.

Kilenc órakor a csapat összegyűlt a Jírovcova Gimnáziumban. Ekkor még egyikünk sem tudta, hogy órákon belül milyen sokk fog érni bennünket.

A napot egy jó kis kétórás prezentációval kezdtük, ami Csehország történelméről szólt. A kiselőadás, bár érdekes volt, fél órán belül a legtöbb diák figyelmét már sajnos nem tudta lekötöni. Majd jött a sokkoló valóság, amikor körbevezettek bennünket az iskolában. Utunkat a harmadik emeleten kezdtük, ahol a diákok pihenőszobája van. Ez azért volt számunkra különleges, mert a szoba nagyon modern berendezésű, sőt még egy tévével és egy xboxszal is rendelkezik.

Ezután lementünk a biológiaterembe, ahol találkozhattunk az iskola állataival: néhány axolottal, egy akváriumnyi hallal és három tengerimalaccal. Minden egyes terembe belépve leesett az állunk. Az egész iskola annyira modern volt, hogy mi ilyenről álmodni sem mertünk soha. A földrajz oktatására külön termük van, ahol nyomásra egy számítógép bújjik elő az asztal mélyéről. Az iskolában két kémia terem van: egy az elméleti oktatásra, egy pedig a gyakorlatra. Ez a gyakorlati terem viszont nem akármilyen: fel van szerelve külön kis pultokkal, ahol a diákok dolgozhatnak. Az iskolában ezenkívül van még egy lift, bár ezt hivatalosan csak a tanárok használhatják. A diákélet nagyon aktív, a falakat a munkáik díszítik. A bejáratú ajtókat egy csip nyitja, amivel minden diák rendelkezik.

Viszont ezen a napon nem ez volt az egyetlen meglepetés. A másik rácsodálkozásunk akkor történt, amikor elérkezett az ebédidő. Az étkezde nem az iskolában, hanem nagyjából tízpercnyi sétára az

intézménytől található. A diákok háromfajta, kifejezetten finom menüből választhatnak. A székek pedig igazán érdekesek, mert hozzá vannak kötve az asztalhoz (ezeken ülve nagyon jókat lehet szórakozni)

Délután kincskeresés várt ránk. Egy ideig a csapatok külön próbálták megoldani az egyébként szinte lehetetlennek tűnő feladatokat, de később mindenki összegyűlt a téren, és összedugtuk a fejünket. Végül sikerült eljutnunk a célba, ami egy helyi kávézó volt. A megérdemelt jutalom pedig egy 200 koronás (8 €) utalvány volt. Ezzel a kincskereséssel be is fejeződött az aznapi hivatalos program.

Egy időre különváltunk, viszont este hétkor mindannyian találkoztunk egy lézerekében, ahol összecsaptak a magyarok a csehekkel. Nem szeretnék senkit sem elszomorítani, de sajnos csúnyán elvesztettük a meccset. A lényeg mégis az volt, hogy mindenki hihetetlenül jól érezte magát. A második nap reggelén a csapatunk a buszmegállón találkozott, ugyanis az aznapi programot Český Krumlovba szervezték. Érkezésünk és további egy óra várakozás után belevághattunk az aznapi első és fő programunkba: a raftingolásba. Én naivan, tapasztalatok nélkül azt hittem, hogy egy békés kis evezés vár ránk a Vltaván, és pár csepp vízzel megúszhatjuk. Hát, ennek pont az ellenkezője történt. A víz teli volt kisebb-nagyobb lejtőkkel, amiken ha lecsúsztál, csurom vizes lettél, főleg ha kifogtad az első helyet, mint pl. én. Az evezés végére csurom vizes lettem, és naivitásomnak köszönhetően még váltóruhát sem vittem. Ennek ellenére nagyon jól éreztem magam. Mindenkinek ajánlom, legalább egyszer próbálja ki. Az élménydús evezés után kimenőt kaptunk a városba. Mi ezt arra használtuk, hogy oldjuk a hét feladatát, ami egy videó elkészítése volt

egy adott témában egy adott helyről. Az itteni program délután befejeződött, és visszatértünk České Budějovicébe. Az aznap esti program abowlingozás volt, bár ezen a csapat pár tagja már nem vett részt. Szerdán rövid itt-tartózkodásunk utolsó napja is elérkezett. Ezen a napon lezártuk a projektet. Délután elbúcsúztunk cseh barátainktól, és hazautaztunk. A visszaút nagyon vidáman telt. Mindannyian beszélgettünk, nevetgáltunk, és egy kicsit jobban megismertük egymást, ami számomra a legfontosabb volt. Végül nyolc órakor tanáraink épségben átadtak szüleinknek. Nagyon örülök, hogy részese lehettem ennek a kalandnak. Jó volt valami olyasvalamit megtapasztalni, ami számomra egyébként szokatlan, és normális esetben a komfortzónámon kívül van. Sok mindent megtanultam – és itt elsősorban nem a lexikális tudásra gondolok –, tapasztalatot gyűjtöttem, és megismertem olyan embereket, akik mellett eddig csak úgy elsétáltam a folyosón anélkül, hogy sejtésem is lett volna arról, mennyire értékes és jófej személyiségek. Mindenkinek azt szeretném ajánlani, hogy legalább egyszer vágjon bele egy ilyen programba, mert biztos, hogy nem fogja megbánni.

Ajánlott zene:

ANKÉT

A gimnázium negyedikes tanulói márciusban estek át az írásbeli érettségien. Hogyan értékelték ezt az élményt?

Hogy érezted magad az érettségi közben, és hogy érzed magad most?

Máté: Stresszes volt.

Laura: Akkor örültem, hogy nem kellett korán kelni. Most meg, őszintén, sehogy.

Fanni: Érettségi előtt, közben és utána is rosszul éreztem magam.

Semi: Jó volt. Egyrészt a stressz az ilyen helyzetekben fölösleges, másrészt ez csak egy teszt. És most már minden mindegy. Bulizni is mentem.

Veronika: Ez az iskola igen jól felkészít az érettségire, még akkor is, ha valamelyik tanárok nagyon megijeszítik előtte az embert. Inkább ők aggódtak az eredményeink miatt, és ez arra sarkallt minket, hogy igyekezzünk. Ezért probléma nélkül át tudtunk menni az érettségien. Nem volt túl könnyű, de túl nehéz sem. Egy kis egészséges izguláson kívül nem féltem tőle, de mostanra azért meg is könnyebbültem.

Balázs: Nem olyan rosszul.

Melyik tantárgy volt a legkönnyebb?

Máté: Egyik se.

Laura: Talán a magyar. Azt mindig jobban tudtam.

Fanni: Nem volt ilyen.

Semi: A szlovák egyszerű volt. Az angolról nem is beszélve.

Veronika: Úgy gondolom, hogy a szlovákteszt.

Balázs: Az angol.

Melyik volt a legnehezebb?

Máté: A szlovák. Imádkoztam, és majdnem elsírtam magam dolgozatírás közben.

Laura: A szlovák. A nyelvtan volt a gond.

Fanni: A magyar. Rossz volt, rossz témák voltak, rossz volt az egész teszt.

Semi: A magyar. Egy picit bonyolultabb volt.

Veronika: A magyar a fogalmazás műfajait illetően volt nehéz.

Balázs: Minden nehéz volt, de alpból se vártam, hogy jól teljesítek, és nem is teljesítettem. Szóval nem nagyon volt más, mint amire számítottam.

Van valamilyen vicces élményed az érettségiről?

Máté: Inkább sírtam, mint nevettem, szóval nincs.

Laura: Annyira jó volt a második nap, hogy mindenki megcsinálta a tesztet.

Fanni: Nincs.

Semi: Az érettségi után mentem bulizni.

Veronika: Az egyik osztálytársam a jobb esélyek reményében úgy gondolta: biztosítja a bent ügyelő tanárt arról, hogy mindvégig nagyon szerette a művészettörténetet, amíg a tanárnő tanította. Ezzel csak egy probléma volt: a tanárnő fizikatanár.

Balázs: Nincs.

Mennyit tanultál?

Máté: Mindennap megoldottam három érettségit.

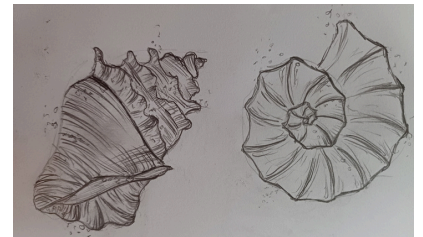
Laura: Egész évben minden órán készültem.

Fanni: Semennyit.

Semi: Nem olyan sokat.

Veronika: Pont annyit, hogy épp ne legyen lelkiismeret-furdalásom a hanyagságomért.

Balázs: Kevesebbet, mint amit akartam.

Szerinted a szóbeli könnyebb vagy nehezebb lesz?

Máté: Nem tudom, valószínűleg nehezebb, mert ott egy tételt kell elmondani részletesen.

Laura: Az könnyű lesz.

Fanni: Szerintem nem lesz könnyebb.

Semi: Attól függ. Ha elég jó jegyet kapok magyarból, akkor nem érdekel az egész. Ha nem, akkor arra kellene tanulnom...

Veronika: Ez attól függ, ki mennyire beszédes. Én a szóbelitől mindig jobban tartottam.

Balázs: Könnyebb.

BÚCSÚPARTI AZ ELNÖKI PALOTÁBAN

POPÁLENÁ
IZABELLA

Az a megtiszteltetés ért minket, Duna utcásokat, hogy a köztársasági elnöktől, Zuzana Čaputovától meghívást kaptunk az elnöki palota kertjébe. Soha nem hittem volna, hogy valaha ilyen lehetőség részese lehetek, így nagyon megörültem neki.

Péntek délután szépen kiöltözve elindultunk az iskolából az eseményre, a legtöbben már a helyszín előtt vártak minket. A kapun való bemenetkor ellenőrizték, rajta vagyunk-e a meghívottak listáján, átkutatták a táskáinkat a biztonság érdekében, majd beengedték a társaságot. A kert hűvöse azon a forró napon frissítően hatott ránk, ugyanúgy, mint az ízletes pogácsa és ásványvíz a standokon. Csináltunk pár dokumentációs fotót, majd elfoglaltuk állóhelyünket a szökőkút mentén, keresve a jó kilátást biztosító területet, ami a folyamatosan újonnan fel-felbukkanó emberfejek között eléggé kihívással teli volt.

15:30-kor megszólalt a zenekar, belépett az államfő, hogy megtartsa búcsúbeszédét. A közönség lelkesen tapsolt, a nyakát nyújtogatta, de szerencsére sikerült meglátni őt, akárcsak egy pillanat erejéig is. Őszinte szavai nagyon megérintettek, igazán szívből jöttek.

A ceremónia után erősen agyaltunk, hogy élünk-e találkozás, kézfogás lehetőségével, de végül összeszedtük minden bátorságunkat, és beálltunk a sorba. Mondtam magamban: „Most vagy soha!” Sorra érve szépen bemutatkoztunk, honnan jöttünk, aztán fotó is készült. Odamentem hozzá,

kezet fogtam vele, és megköszöntem a munkát, amit Szlovákiáért tett, elmondtam, mennyire megtisztelő, hogy ott állhatok előtte, és nagy példaképemnek tartom. Akkor már nem kellett a szavak, hogy megértsem, sugárzó tekintete magáért beszélt, én meg az egekben szárnyaltam. Bevallom, életem talán egyik legstresszesebb pillanata volt ez, viszont nagyon megérte, hiszen egy megismételhetetlen pillanatot élhettem meg. Zuzana Čaputová egy kincs volt, akit sajnós sokan nem becsültek meg. Az emberiség akkor jött rá, kit veszített el, amikor már késő volt. Megmutatta, hogy küzdeni kell, még akkor is, ha a helyzet kilátástalannak tűnik, és hogy bölcsebb út is létezik, mint az emberek közti állandó macska-egér harcok. Olyan értékekkel gazdagított minket, a társadalmat, amelyekből sokáig energiát meríthetünk. Azt gondolom, tevékenysége mindenki számára mintaként szolgálhat az életben.

KÖNYVKLUB

LEGYETEK TI IS A DUNA UTCÁS KÖNYVKLUB TAGJAI!

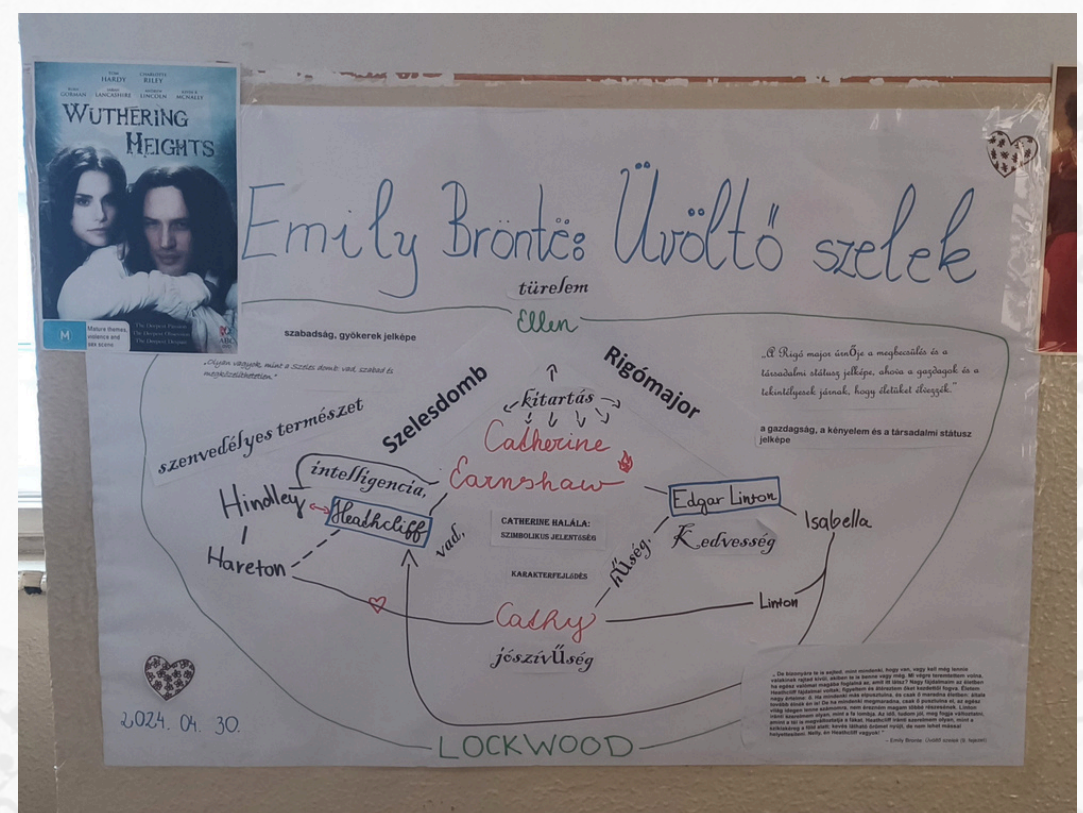
Sikeres évet tudhat maga mögött az iskolánk könyvklubja. Magyarországi mintára alakult, s a tagjai tíz hónap alatt öt irodalmi alkotást ismerhettek meg.

„Kulcsár tanárnővel együtt kezdeményeztük, hogy a könyvtár mellett legyen egy ilyen olvasókör – számolt be a kezdetekről Fröhlich Ágota tanárnő, a könyvklub megalapítója. – Nem akartunk valamilyen belső közösséget kialakítani, hanem csak a tanulókkal együtt kibeszélni a gondolatainkat. A tanárokat is érdekli, hogy a diákok hogyan értékelik az olvasmányt, hogyan fejlődtek az olvasása közben, azonosultak-e vele.“

Az ötletet a diákok is díjazták – olyannyira, hogy az év elején még csak néhány tagból álló könyvklub az iskolaév során fokozatosan új tagokkal gazdagodott. „Mefoghatták őket a faliújságaink a képekkel és idézetekkel. Nagyon sokat jelentett az is, hogy egymásnak adták a hírt, és egymást vonzották oda, hogy jöjjenek. Továbbá, hogy délutánonként mindig egy kellemes másfél órát töltöttünk együtt egy kis tea és ropogtatnivaló mellett. Jó hangulatban és kötetlenül zajlott a beszélgetés. Nem volt feleltetés a tanárok részéről, hanem egyenrangú társakként beszélgettünk“ – árulta el Fröhlich tanárnő. Szavait a II. B-s Timi is megerősítette: „Nekem nagyon tetszik a könyvklub. Örülök, hogy Fröhlich tanárnő megszervezte. A találkozók mindig hangulatosak, a beszélgetés közben pedig hallhatjuk, hogy milyen volt az olvasás mások szemszögéből, ami szerintem nagyon érdekes.“

De milyen könyveket olvastak a könyvklubban?

Főleg klasszikusokat, ugyanis Fröhlich tanárnő bevallása szerint rendkívül fontos, hogy a fiatalok a mai modern világban ismerjék meg az értékeket is. „A magyar szakos tanárokkal gondolkodtunk, konkrétan mit válasszunk. Aztán a magyarországi internetes olvasókörök mintájára javasoltuk az első olvasmányunkat, amely Szerb Antaltól az Utas és holdvilág volt.

Beteg voltam, amikor a második olvasmányra, Márai Sándor: Az igazi című művére bukkantam. Örültem, hogy pozitívan fogadták a diákok. A többi könyv már magától jött, például Emily Brontë-től az Üvöltő szelek. A következőt pedig a diákok ajánlották: Rejtő Jenőtől a Három testőr Afrikában“ – mondta Fröhlich tanárnő. Hozzátette: az olvasókör a továbbiakban szívesen belekóstolna a mostani írok regényeibe is, amelyek a fiatalok számára menőek – ilyen például a fantasy. Készek bármit elolvasni. Kezdeményezték, hogy a diákok ajánljanak könyveket a tanároknak, de egyelőre nem tudtak egyetlen olvasmányban megegyezni. Az egyik tag felajánlott egy művet, viszont az év végi hangulathoz túl komolynak tűnt, úgyhogy megtartják nyári olvasmányának.

Szeptembertől szeretnék a találkozókat az idejéhez hasonló formában folytatni. A jelenlegi csapat nyitott, bárki csatlakozhat hozzájuk. Sőt kimondottan örülnének, ha bővülne a könyvklub: egyrészt mert minden alkalommal valaki megbetegszik, és így nem tud részt venni az összejöveteleken, másrészt úgy vélik, még sokkal több olvasást kedvelő ember van az iskolánkban. Szeretettel várják majd az elsősöket is.

„Nagyon jó együtt. Jó kibeszélni azt, amit otthon egyedül elolvasunk. Külön élmény meghallgatni a másik véleményét a történetről és a karakter fejlődéséről“ – üzeni Fröhlich tanárnő.